

Susanna Tamaro

Kökler, Yollar ve
Yitik Benler

2. BASKI
Çeviri: EREN CENDEY

♥ can
roman

SUSANNA TAMARO
KÖKLER, YOLLAR VE
YİTİK BENLER

Illmitz, Susanna Tamaro

© 2014, Susanna Tamaro

© 2014, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır. Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2014

2. basım: Aralık 2014, İstanbul

Bu kitabın 2. baskısı 5 000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Nükhet Polat

Düzeltilen: Aylin Samancı

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Tasarım (www.lom.com.tr)

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Ayhan Matbaası

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. Gelincik Sokak No: 6 Kat: 3 Güven İş

Merkezi, Bağcılar, İstanbul

Sertifika No: 22749

ISBN 978-975-07-2431-2

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 10758

SUSANNA TAMARO
KÖKLER, YOLLAR VE
YİTİK BENLER

ROMAN

İtalyanca aslından çeviren

Eren Cendey

Susanna Tamaro'nun Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Yüreğinin Götürdüğü Yere Git, 1996

Tek Ses İçin, 1996

Anima Mundi, 1997

Yanıtla Beni, 2001

Aklı Bir Karış Havada, 2002

Rüzgâr Ne Diyor, 2005

Yüreğimin Sesini Dinle, 2006

Luisito / Bir Sevgi Öyküsü, 2009

Sessizlik Bir Erdemdir, 2011

Sonsuza Kadar, 2011

Var Olan Ada, 2012

Her Melek Korkunçtur, 2013

SUSANNA TAMARO, 1957'de Trieste'de doğdu. Zor bir çocukluk dönemi geçirdi. 1976'da, 18 yaşındayken Friuli'de tanık olduğu deprem ve 25 yaşındayken geçirdiği ölümcül hastalık, Tamaro'da derin izler bıraktı. Yazmaya 27 yaşında başlayan Tamaro'nun edebiyat dünyasında tanındığı ilk eseri, *Tek Ses İçin* adlı öykü kitabı oldu. İlk kez 1994'te yayımlanan *Yüreğinin Götürdüğü Yere Git* adlı romanı, aylarca liste başı oldu, birçok dile çevrildi, yazarı büyük üne kavuşturdu ve 1995'te beyazperdeye uyarlandı. Tamaro, *Aklı Bir Karış Havada* ve *Anima Mundi* adlı romanları ve *Yanıtla Beni*, *Rüzgâr Ne Diyor* adlı öykü kitaplarının ardından, 2005'te *Her Sözcük Bir Tohumdur* adlı deneme kitabını yayımladı. 2006'da *Yüreğinin Götürdüğü Yere Git*'in devamı niteliğindeki *Yüreğimin Sesini Dinle*, 2011'de *Sonsuza Kadar* çıktı. Onu yine 2011'de *Var Olan Ada* izledi. Tamaro, 2013 yılında iki esere daha imzasını attı: *Her Melek Korunçtur* ve *Via Crucis: Meditazioni e preghiere*. Yazar, çok sevdiği kedileri ve köpeğiyle birlikte Orvieto yakınlarında bulunan Porano'daki evinde yaşamaktadır.

EREN CENDEY, İtalyan Lisesi ve İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Felsefe Bölümü'nü bitirdi. Susanna Tamaro'nun bütün kitaplarının yanı sıra Italo Calvino, Cesare Pavese, Valerio Massimo Manfredi, Roberto Calasso, Dino Buzzati, Marlo Morgan, Daria Bignardi, Margaret Mazzantini ve Umberto Eco gibi yazarların pek çok eserini Türkçeye kazandırdı.

1

Otobüs hareket edeli neredeyse yarım saat oldu.

Şehrin reklam panolarıyla örtülü son apartmanları da arkamda kaldı; toprağın eğimine uyum sağlamış buğday tarlaları gelip geçiyor şimdi; oyunu biten bir çocuğun unuttuğu iplere benzeyen elektrik telleri, yeşilliğin ortasında ışıldıyor.

Çevremdeki koltukların hemen hepsi boş; hem tatil günü hem de öğle yemeği saati. Sadece arka sıralarda, başını örtmüş birkaç yaşlı köylü kadın ve yüzü güneşten yanmış iki-üç erkek, kendilerini yolun yarattığı sarsıntıya ve sürücünün radyosunun vızıltısına emanet etmiş uyuyorlar.

Camların arkasında güneş kudretini ilan etmiş; bu, sıcağın bastırıldığı ilk gün, beni de tatlı bir uyuşukluk sarıyor.

Tek yabancı benim, pencereden dışarısını kaygılı bakışlarla izliyorum: İlk işaretlerin, yeni toprakların beni karşılamasını bekliyorum.

Arada sırada sizi düşünüyorum; sizin eğitim gezisi için uzaklara gittiğimi sanmanızın sakinliğini, benimse bütün içsel çırpınışlarımı gizlemekteki maharetimi.

Yirmi beş yıl boyunca beni yok saymak istediniz, ben de bunca yılı sizin bu yok sayışınızı, cehaletinizi sev-

meyi hatta bundan haz almayı öğrenmeye harcadım. Kendilerini haklı çıkarmak zorunda hisseden, aşk kıskacının tuzağına düşmüş arkadaşlarımı şimdi merhamet duygusuyla düşünüyorum.

Arkada oturan kadınların şişkin torbalarından yağlı-kâğıda sarılmış şişelerin boyunları, gözleme parçalarının sarıldığı rengârenk kâğıtlar, yumurta sepetleri görünüyor. Onlar da ilişki kıskaçlarına yenik düşmüşlerdir –diye düşünüyorum– ama farklı biçimlerde: Başka türlü bir varoluş biçimini hiç düşünmemişlerdir; bu açıdan denizi aşma gerekliliğini tartışmayan kırlangıçlara benzerler.

Daha da huzursuz arkadaşlarım şöyle bir görüp yitirdikleri ufukların peşine düşüyorlar; oysa pişmanlık yıllarını geride bırakan ben, coşku ve umursamazlık arasında gidip geliyorum.

Tam da bu halim beni pek çok kişi için anlaşılmaz, tedirgin edici kılıyor.

Ama burada, şimdi, Illmitz'e giden otobüsün üçüncü sırasında kucağında bir asker çantasıyla oturan, güneşten biraz sersemlemiş, benim olmayan bir dilin yabancılığına asılı kalmış bir gençten başkası değilim.

Bir durakta rengârenk ve dikkat çekici biçimde giyinmiş iki kız biniyor; son sıraya oturuyorlar, çantadan bir torba yarfıstığı çıkarıyorlar, fısır fısır konuşarak yemeye başlıyorlar.

O anda benim de yanımda yiyecek bir şeyler olduğunu anımsıyorum. Acıkmadım, çıkmadan önce öğle yemeğimi yemiştim ama yemek saatlerini bir şeyler gevelemeden geçirmek içime derin bir hüznün salıyor; öğle saatleri tıpkı Noel gibi, en yakın akrabaların cenazesi gibi kutsaldır: Bu öğle saatleri hayatın sıradanlığıyla kaçırılması bağışlanamaz bir buluşmadır.

Elimi torbanın içine daldırıp yanıma aldığım elmayı arıyorum. Birkaç boşa giden denemeden sonra –çorap

yumağı, kutusundaki sabun– yaldızlı kâğıda sarılı elma-
mı çıkartıyorum. Sol cebimde bir çakı var; kim bilir han-
gi isim günümde gelen bir hediye.

Elmayı doğrudan ısıarak yiyebilirim ama bu küçük
ayinleri yerine getirmenin değeri benim için çok büyük:
Sabırla dilimliyorum, kabuğunu soyuyorum, içinden çe-
kirdeklerini çıkartıyorum ama atmıyorum.

Tabakta yemek bırakmanın neredeyse ölümcül bir
günah olduğunu sizin sofranızda öğrendim; bu nedenle
yenilgimin her türlü izini silmeyi arzularak tavuk ka-
natlarının arasını, balıkların sert kılçıklarını öfkeyle didik-
liyordum ve boş yere kendimi arındırmaya çalışıyordum.

Elmanın olsa olsa küfü andıran bir tadı var ve kumlu
gevşekliği bana bir an için bulanık bir şeyleri, yaşlı bir ka-
dının pörsümüş memesinden alınan bir ısırtığı düşündürü-
yor: içinde şefkat değil, kötücüllük barındıran bir ısırtık.

Bir kabuk parçası dişlerimin arasına giriyor, onu yok
saymaya çalışsam da kısa sürede güçlü bir takıntıya dönü-
şüyor. Kürdanım yok, bir türlü çıkartamıyorum; parmak-
larımla denesem de nafiye. Uzun, ince, soylu –sadece bir
piyanonun tuşlarına yakışan– ellerim ağzımın içinde be-
ceriksizce gezinerek beni iğrenç ve görgüsüz gösteriyor.

Kabuğu düşünmemek için uyumaya çalışıyorum ve
hemen düşüncenin ışıltı kazandığı hale kayıveriyorum,
arada dâhice görünen, sonra gözler açıldığında kaybolu-
veren düşünceler uykuda karmaşık şekillere bürünüyor.

Roma'daki panjurları indirilmiş, yaz başı sıcağına
terk edilmiş evimi; file atleti içinde terleyen, yatağına
bağlı, güçsüz, güneşin duvarda yarattığı lekeleri seyre-
den, ellerini istemsizce çırpın, ölüm karşısında şaşırıver-
miş bir at misali hasta dişetlerini göstere göstere gülen
Frankenstein'ı düşünüyorum.

Frankenstein –gerçek adı Angelo– komşunun oğlu;
ağır bir zihinsel hastalığın pençesinde esir.

İlk zamanlarda duvarın ardından gelen o yürek paralayıcı iniltilerin, haykırışların, tekdüze ezgilerin nedenini anlayamıyordum; sonra bir sabah her zamankinden erken çıktığımda annesinin koluna tutunmuş, içi saman doldurulmuş kuşu andıran uzun bir cüsse gördüm. Mükemmel ütülenmiş ekose bir ceket ile içinden, yuvadan uzanan yavru kuşları hatırlatan sıska boynunun uzandığı kolalı bir gömlek giymişti; pırıl pırıl parlayan ayakkabılarını zorlukla sürüyordu. İşte o zaman bu giysilerin ona, sanki kendisi tahtalı ve eklemli bir kuklaymış gibi, sadece kısa süreli gezintiler için giydirildiğini anladım. Bakışları donuk, bulanık, yakalanması mümkün olmayan varlıklarda kaybolmuş gibiydi.

İkinci karşılaşmamızda ise onun hakkında daha fazlasını öğrendim: Örneğin farklı duygularını ifade edebiliyordu. Annesi pazarda sırasını beklerken tezgâhın altından çıkan kedi kuyruğunu fark edince müthiş bir neşe sergileyerek şaşkınlık narası atmıştı.

Zamanla onun haykırışlarını üç kategoride sınıflandırmayı öğrendim: öfke ve çaresizlik, çağrı ve dikkat isteği, neşe ve şaşkınlık.

Gözlerimi ansızın yeniden açıyorum, bir bulut güneşi örtüverdi. Yan yana dizilmiş beyaz evlerden oluşan köyden geçiyoruz; rüzgâr, ıssız bir meydana barok kilisenin karşısındaki ıhlamurların yapraklarını sarsıyor. Öyle görünüyor ki şu anda dünyada bu yaprakların hışırtısından başka ses yok.

Bir sonraki durakta ineyeğim; sakın sakın eşyama toparlamaya başlıyorum: asker çantamı, çapraz askılı çantamı, kazağımı, güneş gözlüğümü.

Otobüs tam anacaddede duruyor.

Bilgi edinme ihtiyacından çok, yabancı oluşumu vur-

gulamak için inmeden önce sürücüye, "Illmitz mi?" diye soruyorum.

Gözlükleri burnunun ucuna düşmüş adam duymuyor bile. Böyle olacağından kuşku yoktu.

Can sıkıntısı ve yılgınlık yüklü bir öğleden sonrasında hedef olarak burayı seçmiştim. Ani, birdenbire alınan bir kararla bir haritanın üzerindeki beş-altı yerin çevresini kurşunkalemimle çizmiştim. Bütün beklenmedik ve mantıkdışı kararlarımda olduğu üzere uç kararlarımda da kendime özgü bu mantığı takip ediyordum.

Seçilen yöre Doğu Bloku ülkelerinin zorbalığı altında boğulmuş, Avrupa'nın minik bir köşesiydi. Oradaki etnik gruplar da, konuşulan diller de, inançlar da çeşit çeşitti; bu heterojen doku, içinde kadim bir huzurun sırrını barındırabilir, diye düşünmüştüm.

Ama beni Illmitz'e çeken şey ne bu huzur ne de etnografik bir merak: Köklerim oradaydı; ailem çok uzun yıllar önce daha iyi bir kaderin arayışıyla oradan yollara düşmüştü.

Hiçbirimiz oraya bir daha dönmemiştik: Sadece ben, kuyruğunu ısırın yılanların görüldüğü eski resimlerde olduğu gibi, huzursuzluklarıma bir son vermek için oraya gidiyordum.

Meydan ıssız: Gölgeyi tarafta arabaya bağlı tek bir at dinleniyor. Zemin asfaltlanmamış; rüzgârın kaldırdığı toz bulutlara yükseliyor.

Meydana bakan lokantadan mide bulandırıcı bir soğan kokusu yayılıyor; bir kapıdan çıkıveren bir çocuk sonra bir başka kapıdan girip yok oluyor.

Hangi yola sapacağıma karar veremediğim için bir an duruyorum.

Sessizlik ve rüzgârın uğultusu: Duvarların ardına sığınmış hayat akıp gidiyor.

Hatırlıyorum, birkaç yıl önce benzer bir duygu yaşamıştım. Bir ilkbahar ikindisiydi, Sahra'nın bir köyünde, kilden yapılmış duvarların insanı pelerin gibi sarıp sarmaladığı bir köydeydim. Son derece şiddetli bir rüzgâr esiyordu, artezyen kuyuları her an toprağın eteklerine tutunup göğe yükselecekti sanki. Tüyleri toz kaplı köpekler, güneşin altında yere bağdaş kurmuş, yüzleri gizli, çuvalı ya da boyalı saksıları andıran adamların yanı başında ölü gibi yatıyordu.

Rüzgârın havaya savurduğu teneke kutular ve tel yumakları arasında umursamazca yürümüşüm.

Pazar barakaları arasına girince yarı yarıya kuma gömülmüş ve köpeklerce kemirilmiş bir sığır kafası görmüştüm; kafanın öteki tarafındaki göz hâlâ canlıydı ve göğe bakıyordu.

Kafayı daha iyi inceleyebilmek için eğilmiş ve son et kalıntılarına üşüşen sinek sürüsünü elimle kovalamıştım. Sonra onu bir boynuzundan tutup uzağa fırlatmıştım.

Yumuşak bir sesle meydanın ortasına düşmüştü; uçarken zeminde uzun bir kan şeridi bırakmıştı.

Önceden araştırmıştım, kasabada çeşitli pansiyonların olduğunu biliyordum; ama beni mekânla hızlı bir ilişkiye sokmaması için sormak yerine en uygun yeri kendim seçmeye karar vermiştim.

Hepsi tek katlı olan evler hayatlarımızı bir iç avluya kapatmıştı; pencereler de oraya açılıyordu, kümes de oradaydı, çocuklar da; hepsi bir arada uçak gibi uçuyorlardı.

Bazılarının içine girdim, varlığımı belli etmek için nazikçe öksürüyordum; ama bir-iki dakika bekledikten sonra kimseyle karşılaşmadan dışarı çıktım.

Sadece bir kapının önünde duran, bir parmağı burun deliğinde kaybolmuş küçük bir oğlan beni düşünceli bir edayla süzerken avlunun kenarına yatmış bir köpek de yorgun argın kuyruğunu yere vuruyordu. Beşinci evden ellerini önlüğüne kurulayan bir hanım çıktı; benim sorum üzerine sadece çift kişilik ve çok pahalı bir odası olduğunu söyledi ve yegâne çözüm olarak kasabanın hanını tavsiye etti. Ona teşekkür ettim ve birkaç dakikalık tereddütten sonra yola koyuldum.

Han!

Evet, nihayetinde bu isim bile pek kesin olmayan bir şeyler çağrıştırıyordu: daimi ve mide bulandırıcı bir mutfak kokusu, dalkavuk ruhlu ve güven telkin etmeyen bir hancı kadın, gece yarısına kadar şarkı söyleyen sarhoşlar; hatta arada sırada belki haydutların bile uğradığı bir mekân.

Bütün bunlar bir şekilde burada kalışımın tadını kaçırabilirdi ama aslında gizliden gizliye hevesim bu değil miydi: haydutlarca kaçırılmak ve onlarla ormanı tanımayı öğrenmek!

Solgun cephede hanın adı belli belirsiz görünüyordu: Schwarzer Adler.

İçeri girdim. Son derece şişman, beyaz bir önlüğün sıkıca sardığı canlı bir tomurcuğu andıran kadın kâğıt oynayan üç erkeğin ortasına oturmuş, sandviçini dişliyordu.

Gayet nazik bir gülümsemeye hemen beni karşıladı ve sormamı bile beklemeden sordu: "Tek kişilik oda mı? Kaç gece için?"

Tereddütle, "Uzun süre için," dedim.

Meraklı bakışlarla beni baştan aşağıya süzdü, sonra sözler dökülürdü ağzından: "Elbette... tam size göre pencereleri avluya bakan bir odam var."

O sırada sıska mı sıska, uzun mu uzun bir oğlan belirdi; kadın ona anlaşılmaz bir şeyler emretti ve muhtemelen oda numarasını söyledi.

Dar ve uzun oda ikinci kattaydı: Bir yatak, bir masa, bir dolap ve duvarlara asılı bir-iki okolata kutusu resmi gerekli dekoru tamamlıyordu. Pencereden, avludaki masaların üzerine konmuş iskemleler ve kapatılmış Őemsiyeler görünüyordu.

Sırt çantamı yatağın üstüne bıraktım, içinden bir Şeyler çıkardım, yüzümü yıkadım ve yapacak bir işim olmamasına ve kendimi oldukça yorgun hissetmeme karşın kendimi hemen dışarı attım.

İşte benim hayat tarzım: bir Őeye varmak ve hemen sonra huzursuzca onu terk etmek.

Hanın salonundan geçmeden sokağa ıktım. Meraklı bakışlardan, yapış yapış bir samimiyetin doğmasından Şimdiden ekinmeye başlamıştım.

Bu arada kasabada hayat biraz canlanmıştı; sokak köşelerinde siyah giyinmiş yaşlı kadınlar, kucaklarında çocuklarıyla genç anneler alçak sesle konuşuyor, aralarında gülüşüyor, başlarıyla birbirlerini onaylıyorlardı.

Koca dondurmasını özenle yalayan bir oğlan geçti yanından, Őortunun altından sıska bacakları görünüyordu.

İyice eğikleşen güneş ışınları her imgeyi uzatıyordu.

Karnım acıktı, daha doğrusu çocukluk boyutuna dönmek için canım dondurma yalamak istedi. Dondurmacıyı bulmam zor olmadı; arabasının önünde cıvı cıvı çocuklar kuyruk olmuştu.

Benim yaklaştığımı görünce bir yabancının varlığı yüzünden bir an için sustular ama sonra ilgilerini yitirdiler, ben de efendi gibi sıramı bekledim.

Klahımı sıkıca tutarak –beceriksizliğim yüzünden dondurmamı hep sandviç gibi yer, parmaklarımın arasından akan dondurmayı emerim– تنها bir sokağa saptım.

Mis gibi kokan ıhlamur ağacının altına oturdum, bağdaş kurdum, elimde klahım gözlerimi yumdum. Güneş az sonra saman bir çatının ardından batacaktı. İstesem,

başparmağımı o yönde kaldırsam, onu ben de batırabilirdim.

Yanımdan geçen bisikletin zili beni uyandırdı. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ama havadaki belirli seslerin yarattığı tuhaf aşinalık akşam yemeği saatinin geldiğini belli ediyordu.

Her evde aydınlık bir pencere, tabak çanak sesi, tiz sesler, boğuk sesler vardı.

Bir an için derin bir kayboluş yaşadım; uzakta olduğumu, herhangi bir mekâna ait olmadığını, bunun geçici seyyahlığımdan değil, kaçınılması olanaksız bir kaddenden kaynaklandığını biliyordum.

Huysuzluğum çocukluğumdan beri büyükler arasında huzursuzluk yaratmıştı; daha sonra bende bir burjuva karşıtlığı seçer gibi oldular, ben de sürekli mazeret bulmaktan yorgun düştüğüm için bunu kabullendim.

Beni asıl rahatsız eden şey, sağır edici gürültünün arasında yalnızlığın o incecik temasını işitmekti; ama bunu asla kimseyle paylaşmadım. Anlaşılmamaktan korkuyordum.

Bu nedenle çocukluğumun büyük bölümünde ikiyüzlülükten değil, hassaslıktan tam bir çocuk gibi davrandım.

Hana döndüğümde biraz yorgunluktan biraz da hüznü düşünceleri engellemek amacıyla yatağıma uzandım ve hemen rüyasız derin bir uykuya daldım.

Uyandığımda bir an için yitklik duygusu yaşadım, içinde bulunduğum mekânı bir türlü tanıyamıyordum. Yarım saat yatakta kalıp ışık oyunlarını seyrettim, mutfaktan şimdiden yükselmeye başlamış olan sesleri dinledim. Bir yasağı delermişim gibi belirsiz bir neşe hissettim.

Kendimi hayallerime bıraktım; şu anda dünyada

kimse nerede olduğumu bilmiyordu. Başıma bir felaket gelse meçhul askerle –tabii o kadar kahramanca olmasa da– aynı koşullara sahip olacaktım.

Eminim köyün birkaç merhametli kadını toprağının üzerine plastik çiçek bırakırdı ve belki ben de toprağın altında, seherde öten kırlangıçları dinlerdim.

Ölüm duygusu bana ezelden beri eşlik eder.

Destansılıktan uzak, gösterişsiz, dramatik olmayan bir ölümdür bu: tramvayda bir kadının sökük çoraplarına ya da dalgaların kış kumsalına fırlattığı oyuncak bebeğin yüzüne bakarken öğrenilen bir ölüm.

Kimi zaman sonumu fiziksel olarak da tasvir ediyorum. Toprak kulaklarımı dolduracak mı? diye soruyorum kendime. Ellerimi uykumdaki gibi sertçe sıkacak mıyım yoksa gevşek mi bırakacağım? Belki de telaşla göğsümün üzerinde haç biçiminde kavuşturacağım.

Kendime ait son görüntüm aklımı çok kurcalıyor; belki hayatım boyunca asla kendimi tanımlama yetisini edinmediğim içindir – ama belki de sadece ödleliğimden tanımlamamışımdır kendimi.

Kimsin sen? Ne yaparsın?

Yolun sol yanındaki bara takılırım, sadece çizgili tişörtler giyerim, bağcıklı lastik ayakkabıları severim. Ayırt edici özelliklerim bunlardır.

Kimi zaman bir adrese ya da telefon numarasına bakarım. Ama beni en çok rahatsız eden anlatmaktır: Bunun altından romantik bir kahraman çıkabilir.

Belirsizliklerden çekinirim. Çocukken tren kontroörü olmayı hayal ederdim; şimdi de bazen elime bir tren saatleri çizelgesi geçince gelişlerin dakikliğini, aktarmaların hareket saatlerini incelemek benim için büyük bir haz kaynağıdır.

Frankenstein da böyledir. Sabah 06.45'te, ilk radyo

haberleriyle uyanır. Bazen bağıırır bazen bir tür şarkı tutturur. O da ruh halinin değişkenliğine esir düşenlerdendir. Annesi bazen yatağından ikna edici bir ses tonuyla seslenir: “Uyu Angeluccio, haydi biraz daha uyu...” Ama ola ki oğlan bağıırdı mı annesi de onu tehdit eder: “Öldüreceğim seni, atacağım pencereden...” Sonra da derin hıçkırıklara boğulur.

Frankenstein’ın annesinin ruh hali aynen benim aneminki gibi oğlunun ruh haline bağlıdır. Frankenstein’ın ruh hali ise ya havaya ya da rüyalarından fışkıran korkunç görüntülere bağlı olarak değişir.

Susanna Tamaro'nun yirmili yaşlarında kaleme aldığı ve bugüne dek yayımlanmamış ilk romanı *Kökler, Yollar ve Yitik Benler*, bir yol öyküsüdür. Roma'da yaşayan bir gencin Illmitz'e, Avusturya'nın Macaristan sınırında bulunan ufak bir köye gidişinin ve orada deneyimlediklerinin öyküsü... Bunun da ötesinde, kimi zaman sancılı bir iç hesaplaşmaya dönüşen bir içsel yolculuk...

Köklerim oradaydı; ailem, çok uzun yıllar önce daha iyi bir kaderin arayışıyla oradan yollara düşmüştü.

Hiçbirimiz oraya bir daha dönmemiştik: Sadece ben, kıyruğunu ısırarak yılanların görüldüğü eski resimlerde olduğu gibi, huzursuzluklarıma bir son vermek için oraya gidiyordum.

Kendi varoluşunu anlamlandırma çabasındaki bir gencin, köklerinin ve kökleriyle birlikte kendi benliğinin izini sürdüğü bir arayış... Çocukluk ve yetişkinlik, yaşama veda edenler ve hayatta kalanlar, düşler ve gerçekler, korkular ve umutlar...

Bir an için derin bir kayboluş yaşadım; uzakta olduğumu, herhangi bir mekâna ait olmadığımı, bunun geçici seyyahlığımdan değil, kaçınılmaz olanaksız bir kaderden kaynaklandığını biliyordum.

